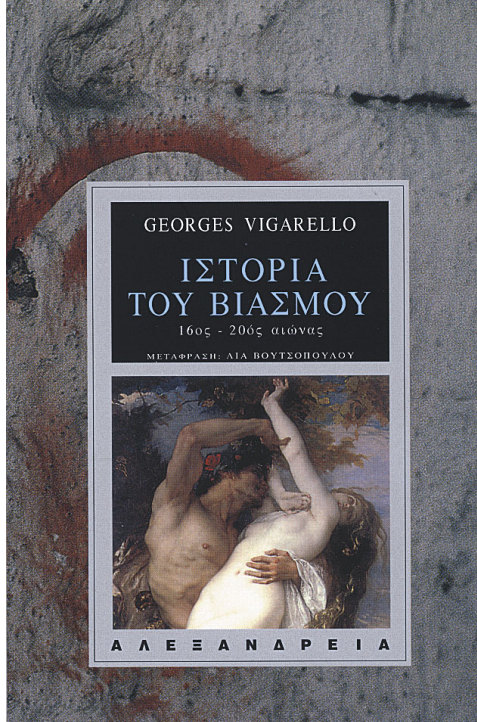

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Ζωρζ Βιγκαρελλό

**ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΙΑΣΜΟΥ
16ος – 20ός αιώνας****Μετάφραση: Λία Βουτσοπούλου**ISBN: 960-221-219-5, σχ.: 21Χ14, σελ. 444,
Νοέμβριος 2001
τιμή 22,00€ (χωρίς ΦΠΑ)

Το βιβλίο αυτό είναι πρώτα απ' όλα μια ιστορία της σχετικής ανοχής απέναντι στη σεξουαλική βία, αυτής που αφήνει έκθετο το θύμα στην ατίμωση και τη δημόσια καταδίκη. Ώς το τέλος του 18^{ου} αιώνα στη Γαλλία, υπό το Παλαιό Καθεστώς, ο βιασμός δεν συνιστά πράξη βίας ούτε ηθικό έγκλημα. Όλα αλλάζουν με τη Γαλλική Επανάσταση, τουλάχιστον στο γράμμα του νόμου. Στην πράξη όμως, η βία παραμένει περισσότερο ή λιγότερο συγκαλυμμένη και αποδεκτή, ανάλογα με την κοινωνική θέση του θύματος και του θύτη, ενώ αμφισβητείται ουσιαστικά η αντίσταση του θύματος. Χρειάζεται χρόνος για να αλλάξει η θεώρηση του βιασμού στο δίκαιο, καθώς και για να επέλθει η αναγνώριση της ηθικής βίας, όπως δείχνει με ενάργεια και συχνά με γλαφυρότητα αυτή η μελέτη, ανατρέχοντας συστηματικά σε πρακτικά δικών, νομικές πραγματείες, ιατρικά δελτία και αποσπάσματα από τον τύπο.

Τα δεδομένα αλλάζουν πρώτα με τις δίκες που αφορούν τα παιδιά: περισσότερες αγωγές, αυστηρότερες ποινές, ακριβέστερες καταγραφές. Από την άλλη, οι ιατροδικαστές αποσαφηνίζουν και εξειδικεύουν τις ενδείξεις της σωματικής βίας (παραβίαση του υμένα, στίγματα, γρατσουνιές και εκχυμώσεις, σπέρμα και αίμα). Τέλος, αρχίζει να λαμβάνεται υπόψη η προσωπικότητα και η ψυχολογική συγκρότηση του βιαστή, πράγμα που καθιστά την ιστορία του βιασμού δείκτη μιας γενικότερης τάσης προς την εξατομίκευση.

Θα χρειαστούν ωστόσο οι σημερινές συνθήκες, η διεκδικούμενη ισότητα ανδρών και γυναικών, η καχυποψία απέναντι σε κάθε είδους πρακτικές κυριαρχίας, για να ανατραπούν τελικά οι παλιές κρίσεις και αντιλήψεις. Θα χρειαστεί επίσης μια ιδιαίτερη προσοχή στον ψυχικό κόσμο, εκεί όπου εκτυλίσσεται η πιο μύχια προσωπική ζωή του υποκειμένου, για να επανεκτιμηθούν συνολικά οι συνέπειες του βιασμού. Τότε μόνο γίνεται φανερή η απόσταση που χωρίζει τις δίκες του 19^{ου} αιώνα, οι οποίες εντοπίζουν τη σοβαρότητα της πράξης στον κίνδυνο της ακολασίας, από τις σημερινές, οι οποίες την αποδίδουν στον «ψυχικό φόνο» και την εσωτερική λεηλασία του ατόμου